

være å-n-d, som det er blevet sagt så mange gange, da vi skulle diskutere Maastricht-Traktaten, ånden i det, at vi får mulighed for at diskutere, hvilken vej det går.

Hermed har jeg sagt, at jeg er meget enig i intentionerne. Jeg har også fornemmet på Enhedslisten, at de også er villige til, at noget skal laves om, og jeg håber og tror, at vi i udvalget i forbindelse med det seminar, vi havde i går, kan nå frem til noget, som bevirker, at vi får en ændring, således at vi kan få den debat om ikke andre steder så her, således at befolkningen har en mulighed for at forstå, i hvilken retning EU går, og fornemme, at der stadig væk er en mulighed for, at danske parlamentarikere får hevet noget af det værste føderalisme ud af Unionen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Enhedslisten skal have fuld støtte til sit beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti.

Det forslag, som vi behandler, gør det klart, at der skal ske store ændringer, hvis det bliver vedtaget. Men det er nu engang sådan, at alle de store landvindinger, der er sket i demokratiets levetid, hvor man har fået udbygget folkestyret, har krævet nogle overvindelser fra dem, der har siddet på magten til at lave tingene om. Det har måske virket uoverskueligt i det øjeblik, man skulle vedtage det og igangsætte det. Det har virket upraktisk og alle de andre undskyldninger, der kommer, men ikke desto mindre har det været nødvendige ændringer for at udbygge folkestyret.

Nu er vi nået dertil, at vi alle sammen må erkende, at vi har et demokratisk underskud, vi har et demokratisk problem i EU – det har allerede været nævnt flere gange i debatten. Vi har ikke en egentlig folkelig forsamling noget sted, som for alvor i offentlighed debatterer de EU-direktiver eller de forslag til EU-direktiver, der kommer.

Det er der to løsninger på, hvoraf man kan vælge én.

Den ene løsning er ud fra en føderal tankegang at sige, at Europa-Parlamentet skal have større magt. De skal have en egentlig lovgivningsbeføjelse, og derfor sikrer vi offentlighedens indsigt og folkeligheden ved at inddrage Europa-Parlamentet mere. Det er én vej, det er den føderale model. Jeg går ikke ind for den, Dansk Folkeparti går ikke ind for den, men det er da en vej at forsøge at gå.

Den anden vej er at sige, at de nationale parlamenter, herunder Folketinget, skal debattere de forslag til retsakter, der kommer, eller langt hovedparten af dem. Det virker utrolig besværligt og upraktisk, men ikke desto mindre er det den model, som Dansk Folkeparti vil støtte for at få magten tilbage til folket, i stedet for at den ligger i lukkede udvalg.

Der er masser af undskyldninger alene for ikke at åbne Europaudvalgs møderne. Vi har hørt mange af dem. Nogle blev nævnt på det lukkede seminar, som Folketingets Europaudvalg valgte at afholde i går. Ikke engang dér, hvor man skulle debattere ideerne til eventuelt at lave tingene om, kunne man acceptere, at offentligheden fik indsigt i, hvad der foregik. Nej, det skulle også foregå i lukkethed.

Når vi kommer her i Folketingssalen, vægrer man sig lidt ved at diskutere konkrete tanker og forslag, for her er der jo også offentlighed omkring det, her kan man jo også følge med ud ved boksene rundt omkring, hvor man sidder og lytter til debatten. Næh, vi skal have debatten i det lukkede Europaudvalg og i underudvalget, hvor vi så kan sidde og debattere med hinanden, hvordan en kommende beretning skal se ud, som så måske kan resultere i nogle ændringer herinde i Folketinget af vores behandling af EU-stoffet. Det er ikke en måde at gøre det på, som jeg synes er rimelig.

Når det drejer sig om spørgsmålet om åbne Europaudvalgs møder, siges det blandt andet, at det vil forhindre regeringen i for alvor at søge et mandat og have troværdighed omkring det mandat og forhandle med de andre lande, fordi de andre lande så vil vide på forhånd, hvad den danske holdning til et givet spørgsmål er.

Ja, det vil de da, men det ved de allerede i dag. Ganske få timer efter vores møder i Europaudvalget kender pressen de forskellige partiers holdninger i Europaudvalget. Da ved pressen normalt præcis, hvilket mandat der er givet til ministeren. Oftest hører man endda ministeren selv gengive det uden for døren til Europaudvalgets lokale. Vi kan så læse på Ritzau og i bladene dagen efter, hvad det er for et mandat, ministeren har fået, så undskyldningen i forbindelse med størsteparten af sagerne om, at det forhindrer regeringen i lukkethed om Danmarks forhandlingslinje over for de andre lande, holder ganske enkelt ikke.

Jeg tror, at i den tid, jeg har siddet i Europaudvalget, og det er trods alt da nu halvandet års tid, er jeg alene to gange blevet bedt om for-